

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישיית פרישת תצוה תשפ"ד לפ"ק

בעיר פאלם ספרינגס

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף תכ"א

לפי כבודו. ועוד יותר יוקשה, הלא בגדי מלכות צריכין להיות מתאימות כמדתו של המלך, לא ארוך ולא קצר, ואיך יתאים הבגדי כהונה של אותו כהן, שהיו צריכין להיות למדת קומתו לא נגררות ולא מסולקות, כמו שנאמר (ויקרא ו-ג) ולבש הכהן מדו בד, כמדתו (יומא כג:), ואיך יתלבש המלך בסעודתו בבגדי כהונה שלא מתאימים למדתו.

*

הנה בשלחן ערוך (או"ח סימן תרצז-א) יש אומרים שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף). ואין נוהגין כן, מכל מקום ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, וטוב לב משתה תמיד (משלי טו-טו) ע"כ. וכבר דברנו מזה, ונרחיב קצת הענין. הנה ביומא טבא דפורים מצינו דברים שלא נמצא בשאר חגים וימים טובים. כל החגים, הימים של החגים, שוים לכל בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם, זולת חג הפורים, שערי הפרוות עושים ביום י"ד, ומוקפים חומה ביום ט"ו, וזמנו של זה לא כזמנו של זה, וכמו שנאמר (אסתר ט-לא) לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם, זמנים הרבה תקנו להם חכמים (מגילה ב). ובתורת משה (פורים קפד) כתב בטעמו, שלא רצו מרדכי ואסתר שיהיה יום אחד אשר כל ישראל אוכלים ושותים ומתבטלים מתורה ומצות, על כן קבעוהו ביום מנוחה, ויומו של זה אינו יומו של זה, נמצא כשאלו שמחים ומשתכרים, אלו עוסקים בתורה ע"ש.

עוד אמרו בפורים (שם ז:), סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו, מאי טעמא, ימי משתה ושמחה (שם ט-כב) כתיב ע"כ. וגם זה לא מצינו בשאר חגים, אשר היום הולך אחר הלילה, ומצות סעודת שבת ויום טוב יש גם בלילה מכניסת היום ואילך. גם מה שאמרו (שם) מיחייב

ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה, ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי (כח-ג). ויש להבין כפל הלשון, לכבוד ולתפארת, כי באמת בגדי כהונה הם לכבוד אהרן, וכמו שאמרו (שבת קיג:) רבי יוחנן קרי למאניה מכבודותי, ולאיזה צורך הוסיף עוד שהם לתפארת. גם מה שאמר אחר זה שיעשו הבגדים לקדשו ולכהנו לי, לכאורה מיותר. גם מה שאמר שהם נעשו לכהן אותם צריך ביאור, כי קדושת כהונה עליו גם בלי הבגדים, שאסור לכהן לטמא עצמו, ויש מצוה של וקדשתו, הרי שגם בלי בגדי הכהונה הוא כהן.

והנה אנו עומדים היום בפורים קטן, אשר יש לו שייכות לפרשתנו, כמו שדרשו חז"ל (מגילה יב). גבי אחשורוש, בהראותו את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר א-ד), מלמד שלבש בגדי כהונה [שהיו בידו שם בגדי כהן גדול שהביא נבוכדנצר מירושלים], כתיב הכא יקר תפארת גדולתו, וכתיב התם לכבוד ולתפארת ע"כ.

אך לכאורה יש להבין, הלא בגדי כהונה הללו היו מיושנים כבר קרוב למאה שנה, שהרי כבר עברו שבעים שנה מחורבן בית המקדש, כמאמרם (שם יא:) כיון דחזי דמלו שבעין ולא איפרוק, אמר השתא ודאי תו לא מיפרקי, אפיק מאני דבי מקדשא ואשתמש בהו ע"ש. והרי מבואר ברמב"ן (דברים ח-ד) על הכתוב שמלתך לא בלתה מעליך. שהיה בזה נס, שהרי אם תכסה את הקורה בשמלה חדשה, בארבעים שנה תבלה אף על פי שאין בה זיעה, אף כי אנוש רמה ע"כ. והלא מלך ביפיו תחזינה עיניך (ישעיה לג-ז), ואיך ילבש המלך בסעודה מפוארה בגד בלוי שאינו

איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי ע"כ. לא מצינו כזאת בשום יום טוב, שגם הם ימי שמחתנו.

ונראה דאיתא בגמרא (שבת פח.) ויתיצבו בתחתית ההר (יט-יז), אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם, אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. אמר רב אחא בר יעקב מכאן מודעא רבה לאורייתא [שאם יזמינם לדין למה לא קיימתם מה שקבלתם עליכם, יש להם תשובה שקבלוה באונס]. אמר רבה אף על פי כן הדור קבלוה בימי אחשורוש [מאהבת הנס שנעשה להם], דכתיב (אסתר ט-כז) קימו וקבלו היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר ע"כ. וביאר במהרש"א, דקימו וקבלו לפי פשטיה דקאי אמגילה, הוי ליה למכתב קבלו וקימו, דקבלה ודאי קדמה לקיומה, אבל אי קאי אתורה אתי שפיר, דהתורה כבר קבלוה מעיקרא בהר סיני, וכעת קיימו אותה הקבלה שקיבלו מכבר ע"כ.

וייש להוסיף עוד, כי בקבלת התורה אמרו ישראל כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (שמות כד-ז), הקדימו נעשה לנשמע, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו (שבת פח.). על כן כאשר שוב קבלו אותה בשמחה, הקדימו שוב קימו קודם וקבלו. גם קימו וקבלו, הכתיב היא 'וקבל' בלשון יחיד, כי במתן תורה נאמר ויחן שם ישראל נגד ההר (שם יט-כ), וברש"י כאיש אחד בלב אחד ע"כ. הרי כי לקבלת התורה הוצרכו ישראל להתאחד מתחלה להיות כאיש אחד, על כן כשקיבלוה שוב בשמחה, נאמר גם כן לשון יחיד קימו וקבל, כאיש אחד בלב אחד.

והנה בגמרא (פסחים סח:) פליגי ביום טוב אי צריכה סעודה, לדעת רבי יהושע חלקוהו, חציו לה' וחציו לכם, ולדעת רבי אליעזר או כולו לה' או כולו לכם. אמר רבי אלעזר הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם [שישמח בו במאכל ומשתה], מאי טעמא, יום שניתנה בו תורה הוא [להראות שנוח ומקובל יום זה לישראל שניתנה תורה בו]. אמר רב יוסף הכל מודים בפורים דבעינן נמי לכם, מאי טעמא, ימי משתה ושמחה כתיב ביה ע"כ. ומעתה בימי הפורים, חוץ מהנס של פורים, הוא גם כן יום מועד של קבלת התורה, דהדר קבלוה בשמחה בימי אחשורוש, וזה מחייב גם כן משתה ושמחה. ויש במשתה של פורים שני ענינים, שמחת הנס של פורים, ושמחת קבלת התורה. ומעתה יחסר לנו בסעודה זו הפרסומי ניסא של פורים, כי יאמרו שהימי שמחה היא בשביל קבלת התורה.

על כן קבעו ימי הפורים שני ימים, חדא למוקפין וחדא לערי הפרזות, ובוה יתגלה הפרסומי ניסא שהמשתה היא לצורך הנס של גזירת המן, דאם היא רק בשביל קבלת התורה, סגי ביום אחד בכל העולם כולו, שביטול הגזירה ואהבת הנס הרי היה כבר ביום י"ד, ומזה שנתחלקה ימי השמחה למוקפין ופרזות, בזה יתפרסם הפרסומי ניסא של נס פורים, שמוקפין יש להם זמן אחר, וזמנו של זה לא כזמנו של זה.

ועל כן קבעו גם כן ימי המשתה ביום, וסעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו, כי עריכת המלחמה בימי אחשורוש היה הכל ביום, וכדי להבליט שהסעודה אינה רק בשביל קבלת התורה דבעינן לכם, על כן קבעוה ביום דייקא, שיהא בזה פרסומי ניסא של אחשורוש. ועל כן חיוב המשתה שונה משאר חיובי של לכם שיש בכל יום טוב, שתהא עד דלא ידע, שזה יפרסם הנס של אחשורוש, דלכן חייבו זאת חכמים, כמו שכתב האליה רבה (סימן תרצה סק"א) דמפני שכל הנסים שנעשו לישראל בימי אחשורוש היו על ידי משתה, כי בתחלה נטרדה ושתי על ידי משתה ובאה אסתר, וכן ענין המן ומפלתו היה על ידי משתה, ולכן חייבו חכמים להשתכר עד כדי שיהא נזכר הנס הגדול בשתיית היין ע"כ. (הובא בביאור הלכה שם).

והיוצא לנו מזה, כי בימי פורים אנו חוגגין שתי שמחות, חדא, הנס של פורים. שנית, קבלת התורה שקבלוה באהבה, דבעינן לכם ביום שקיבלו התורה. והנה מבואר בגמרא (מגילה ו) דמן הדין היה לנו להקדים מצות פורים על אדר ראשון, דאין מעבירין על המצות, אך בהיות כי מסמך גאולה לגאולה עדיף, על כן קבעוה לאדר שני ע"ש. והא תינח להשמחה הנוגע להגאולה של ימי אחשורוש, מסמיכין אותה לגאולת פסח. אבל החיוב של לכם הנוגע לקבלת התורה, נשאר חיובו באדר הראשון דאין מעבירין על המצות, ועל כן יש להרבות בסעודה בפורים קטן.

והנה מצינו בבוטו, ויאכל בועז וישת וייטב לבו (רות ג-ז), ובמדרש (רות רבה ה-טו) שעסק בדברי תורה. וזהו שרימו הרמ"א וסיים עלה, וטו"ב ל"ב משתה תמיד, אשר מי שמטיב לבו בתורה, הוא עושה משתה לחביבות התורה גם באדר ראשון. ויש להוסיף, כי קודם ימי אחשורוש שהדר קבלוה, כיון שהקבלה היתה באונס, לא היה מגיע להם עונש על חטאם, ומקבלים שכר על קיום המצוה כמו אינו מצווה ועושה. אך בהיות שגדול המצווה ועושה (עבודה זרה ג), ואם כן יש ענין להיות מצווה, על כן הדר קבלוה בימי אחשורוש להיות מצווה ועושה. אמנם כל זה הוא רק במי שמתאוה ומשתוקק לעשות רצון קונו, ומטיב לבו בתורה,

הוצרך לאבני אפור ולא מקודם לכן, כי התמידו עד אז. וזהו מופת על קדושת הבגדים שיתמידו זמן ארוך ת"פ שנים, כדכתיב (מלכים א ו-א) ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים וגו', ויבן הבית לה' ע"כ.

ובזה היה נראה לבאר מסורה בפרשתנו, ב' פעמים והלבשתם, והלבשתם כתנות (כט-ח), והפשיט את אהרן את בגדיו והלבשתם את אלעזר בנו (במדבר כ-כו), עיין בבעל הטורים. ונראה כי נס זה שלא בלו בגדיהם היה ארבעים שנה במדבר אצל כל אחד ואחד מישראל, וכמו שנאמר (דברים ח-ד) שמלתך לא בלתה מעליך וגו' זה ארבעים שנה. אך בבגדי כהונה שעשו חכמי לב, ניתוסף קדושה יתירה על בגדים הללו שלא בלו עוד ת"מ שנה, ודור אחר דור לבשו הבנים בגדי אבותיהם. וזה נרמז בהמסורה, והלבשתם כתנות, שילבישו הבגדים עוד ת"מ שנה, והלבשתם. וכמו שהיה באהרן שהפשיטו בגדי אהרן וניתנו לאלעזר בנו, כן היה גם אחר זה דור אחר דור, שלבשו הבנים ובני בנים בגדי אבותיהם, שלא בלו.

ובאמת לפי דרכו היה מקום לומר עוד יותר, שבגדים הללו שעשו חכמי לב באותיות שנבראו בהם שמים וארץ, לא בלו לעולם, ונשארו קיימים לעולמי עד. וכמו שנאמר על המשכן, עצי שטים עומדים (כו-טו), שעומדים לעולם ולעולמי עולמים (סוכה מה:), כמו כן הבגדי כהונה שנעשו אז עומדים לעולמי עד ולא בלו. וכמו שאמרו (סוטה ט) דוד ומשה לא שלטו שונאיהם במעשה ידיהם, ומשנבנה מקדש ראשון נגנו אהל מועד קרסיו קרשיו בריחיו ועמודיו ואדניו ע"כ. כמו כן נשארו קיים הבגדי כהונה הללו לעולם. ולכן אמר הכתוב, ועשו את בגדי אהרן וגו' לכהנו 'לי', דאיתא במדרש (ויק"ר ב-ב) כל מקום שנאמר 'לי' לעולמי עולמים הוא ע"כ. וגם בגדי הכהונה הללו של בצלאל נשארו לעולמי עולמים. וזהו דוגמת המשכן שנאמר ועשו 'לי' מקדש (כה-ח), שהמשכן נגנו ועומד לעולמי עולמים.

*

אך אכתי צריך ביאור, הלא בגדי כהונה צריכין להיות מכון לקומתו של הכהן, לא קצרים ולא ארוכים אלא כמדתו. ואיך ילבשו הכהנים דור אחר דור, אותן הבגדים שעשו בצלאל לקומתו של אהרן ובניו. אך בתפארת יהונתן הקשה זאת גם לגבי אהרן עצמו, דהא מבואר בילקוט (תהלים תשנ) אהבת צדק ותשנא רשע על כן משחך אלקים אלקיך שמן ששון מחברייך (מה-ח), שמכיון ששמן המשחה היה יורד עליו, אם היה קצור היה מאריך, אם היה שחור היה מתלבן וכו', שיהא נאה וניכר מכל אחיו שנאמר (ויקרא כ-ג) והכהן הגדול מאחיו ע"כ. ואם כן כשעשו הבגדים

לפניו יש שמחה במה שהדר קבלוה. אבל מי שקיום מצות ה' הוא לעול על צוארו, אינו שמח במה שהדר קבלוה, וטוב לו יותר להיות אינו מצווה ועושה, שהוא קרוב לשכר ורחוק מהפסד, שמקבל שכר על מצותיו, ואין לו עונש על חטאיו. ורק מי שהוא טוב לב, שתורתו היא חיי נפשו, מקיים משתה תמיד, גם באדר ראשון, שהוא שמח על מה שהדר קבלוה בימי אחשוורוש.

*

ונחזור להבגדי כהונה, שנצטוו החכמי לב, ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי, דאיתא בגמרא (זבחים יז) וחרגת אותם אבנט אהרן ובניו וגו', והיתה להם כהונה לחוקת עולם (כט-ט), בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם, אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם [כהונתן תלויה בבגדיהן, ואי לא, הווי להו זרים, ובזר אשכחן דמחיל עבודה] ע"כ. ואם כן יש בקדושת כהונה שתי דרגות, חדא, שמשעה שנולד הוא קדוש בקדושתו של אהרן שלא לטמאות למת, ולגבי פסולי נישואין, וקדשתו וכו', אבל עדיין הוא זר לגבי עבודה בבית המקדש לשרת לפני ה'. שנית, שכאשר בגדי כהונה עליו אז מתעלה הכהן הלובושו, להקרא בשם כהן גם לגבי עבודה, ובזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם. ועל זה אמר ה', ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי, כי לגבי עבודה עדיין הוא זר, ורק בבגדי כהונה הללו יתקדש להיות כהן גם לגבי עבודה לשרת לפני ה'.

ומעתה כיון שבגדים הללו יש בהם כח עצום, להמשיך קדושת כהונה על הלובוש אותם, על כרחך שהבגדים עצמם צריכין שתהא בהם קדושה רבה, שיוכלו להיות טופח על מנת להטפיה, שקדושת הבגדים ימשיכו קדושה על הכהן. ולכן לא היה די ליקח אומנים טובים המצויינים בעשיית בגדים, אלא ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאותיו רוח חכמה, עד שיודע היה בצלאל לצרף האותיות שבהם נבראו שמים וארץ, שנעשו הבגדים בשמות קדושות בחכמת אלקות נפלאה, להיות הבגדים בעצמם מתחלה בגדי קודש, ואז כאשר ילבשם הכהן יתקדש בהם לכהן לי.

*

והנה בתפארת יהונתן העיר, הלא לאו בכל דור מצויים אנשים כאלה אשר רוח אלקים בהם כבצלאל וסיעתו, ואם כן לאחר כמה מאות שנה כשיצטרך הכהן לבגדי כהונה, מי יעשנו, הלא אנשים כאלה אבדו. וצריך להיות כי בגדי כהונה שנעשו אז לא בלו, רק התמידו עד שלמה שהוא התחכם גם כן בחכמה. ולכן אמרו חז"ל (עיין גיטין סח.) ששלמה

ריש פ' פקודין) לגבי התפלה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה בכוונות נעלות שפועלות שהתפלות יעלה למעלה, ואנו שאין יודעים לכוין, מתפללים על דעתם ע"כ.

ובישמח משה (פ' חקת) כתב לבאר, ויקחו אליך פרה אדומה (במדבר י"ב), דהנה בכל המצות יש תיקונים, וכל התיקונים הם על ידי הכוונות, ולפי זה יעלה על הדעת שאותם אשר אינם יודעים לכוין אינם פועלים ח"ו בעשיית המצות. אך מחסר השי"ת שאם אחד עושה מצוה כראוי, עשה סולם לכל העושים מצוה זו שיעלו בסולם ההוא אף שאין אתם יודע עד מה, רק שיעשו לשמה. וזה העושה בכוונה הראויה, נחשב לו כאילו הוא העושה מצוה, לפי שזכות הרבים תלוי בו. ועל דרך זה כל תפלתנו על דעת כוונת אנשי כנסת הגדולה, ואמירת תהלים על דעת כוונת דוד המלך ע"ה, ולכן אנו מתפללין שיהא נחשב כאילו אמרם דוד המלך בעצמו, וההיקש על זה בכל המצות. ואם כן מפני שמשה זכה להתגלות הטעם של הפרה, ופרה הראשונה נעשית בכוונתו, והיא סולם לכל הפרות שיהיו, על כן אמר ויקחו אליך, היינו על ידך היא הלקיחה, משום דלך אני מגלה טעמה, וכל הפרות יעשו על כוונת פרה זו ע"כ.

*

ובטעם הדברים שלבש אחשורוש בגדי כהונה, יש לומר כי בהיות שבמשתה זו היתה הוללות מופלגת בעבירות שונות, וכמאמרם (מגילה י"ב): עובדי כוכבים שאוכלין ושותין אין מתחילין אלא בדברי תפלות, וכן בסעודתו של אותו רשע וכו', עד שאמר להביא את ושתני וכו' ע"ש. והרי אמרו (זבחים פ"ח): למה נסמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת קרבנות, לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין ע"ש. על כן חשב שבגדים הללו יכפרו על כל התועבות שיעשו בהמשתה. אמנם טעה כי הכפרה היא רק כאשר לובש כהן אותם בשעת העבודה, ובצירוף עם תשובה (תוס' סנהדרין לז: ד"ה מיום), ועל כן בסופו של אותו משתה נענש ואבד את המלכה ושתני.

ואולי יש לומר, דכמו שאמרו (יומא ז'): דלרבי שמעון ציץ מרצה על עון טומאה, גם כשאין הכהן לבוש בו, אלא תלי בסיכתא ע"ש. כן עצם הבגדי כהונה יש בהם כח כפרה, גם כאשר תלי בסיכתא. וכפי מה שנתבאר הרי יתכן שבגדי כהונה של בצלאל וחכמי לב נשאר לעולמי עולמים, אם כן יש כח כפרה לכלל ישראל לעולמי עד על ידי הבגדי כהונה הללו, בצירוף עם תשובה.

לאהרן, היאך היה אפשר לכוין מדתו, שהרי יתגדל אחר כך על ידי שמן המשחה. וצריכין לומר דכיון דגם הבגדים נמשחים, גם הם הגדילו למדתו של הכהן, וזהו 'לכבוד ולתפארת', כי ה' פעל במופת מופלא ע"כ.

ולפי זה יש לומר דכח זה נשאר בהבגדי כהונה שעשה בצלאל, אשר כל מי שהיה לובש אותם, נעשו הבגדים כמדת אותו כהן. ואל תתמה, כי מצינו כזאת במדבר, אשר שמלתך לא בלתה מעליך (דברים ח"ד), וברש"י ואף קטניהם כמו שהיו גדלים היה גדל לבושן עמהן ע"כ. והיינו שהבגד שלבש בהיותו תינוק בן יומו היה מתגדל יום יום לפי קומתו. וכמו כן יתכן שיתקטנו הבגדים, כמו שמצינו בדוד המלך דכתיב ביה (שמואל א יז-לח) וילבש שאול את דוד מדיו. וברש"י נהפכו להיות כמדת דוד משנמשח בשמן השמחה, אף שהיו של שאול שהיה גבוה מכל העם משכמו ומעלה ע"ש. ואם כן מכל שכן בבגדי כהונה שנעשו באותיות שנבראו בהם שמים וארץ, בודאי יתכן שהיה בהם כח זה, להיות תמיד כמדתו של הלובש אותם. וזהו כפל הלשון 'לכבוד ולתפארת', כי חוץ ממה שהבגדים הללו כיבדו את אהרן בבגדי מלכות, יש בהם תפארת מצד הנסים שהיו בהם, שלא בלו כדרך של בגדים, וגם נשתנו תמיד כמדתו של הלובש אותם.

ומעתה מובן שפיר איך המלך אחשורוש הלביש עצמו בבגדי כהונה מיושנים של מאה שנה, וגם לא נעשו לפי מדתו של המלך, ואיזה כבוד מלכות היא ללבוש בגד כזה. אך לפי מה שנתבאר בגדים הללו שנעשו על ידי החכמי לב, היו תמיד כחדשים שלא בלו, ומתאימים תמיד לפי מדתו וקומתו של הלובש אותם, ובזה הראה אחשורוש את יקר 'תפארת' גדולתו, הבגדי כהונה שהיה בהם תפארת מצד הנסים שנעשו בהם.

*

אמנם לפי פשוטן של הדברים היה נראה, כי הגם שלעשיית הבגדי קודש של כהונה, שימשיכו קדושת הכהונה על הכהן שיוכל לעבוד את העבודה, ולא יהא זר, נצרכו חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה, לכוין בהם אותיות שנבראו בהם שמים וארץ, היינו רק בפעם הראשון שנעשו הבגדים. אבל הבאים אחריהם די להם לעשותם על דעת וכוונת החכמי לב הראשונים שעשו את הבגדים, ובזה יוכלו גם הם להמשיך קדושת הבגדים. וכמו דאיתא בספ"ק (עיין ריש הקדמת סידור היעב"ץ, ובספר בעל שם טוב

הגליון הזה נכתב על ידי

הרב ר' אברהם צבי וואזנער שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בני לעול התורה והמצות	מוה"ר ר' ארי פראמאויטש הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למזל טוב	מוה"ר ר' יושע שמעון הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למזל טוב	מוה"ר ר' ישראל וויינגארטן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למזל טוב
--	--	--	--